

Arrest

nr. 73 795 van 23 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 januari 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 januari 2012 om 14.15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N BEIRNAERT, die loco advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat M. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op het uitoefenen van arbeid in loondienst. Verzoeker legde daarbij een geldige arbeidskaart voor. Er werd op 20 mei 2011 een visum type A toegekend, waarbij de duur van het verblijf werd gekoppeld aan de geldigheidsduur van zijn arbeidskaart, verlengd met één maand.

1.2. Aan verzoeker werd bij aankomst in het Rijk een BIVR overhandigd geldig tot 3 maart 2012.

1.3. De arbeidskaart op basis waarvan verzoeker zijn aanvraag indiende, werd echter ingetrokken bij beslissing van het Vlaams Gewest op 24 november 2011.

1.4. Op 28 november 2011 trof de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) die op 13 december 2011 aan verzoeker werd betekend. Tegen deze beslissing tekende verzoeker op 11 januari 2012 een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 87 008).

1.5. Op 18 januari 2012 trof de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit is de bestreden beslissing, die op 18 januari 2012 aan verzoeker werd betekend.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) 0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Oostenrijk, Griekenland, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Italië en Malta (1), om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Volgend op de intrekking van zijn arbeidsvergunning en arbeidskaart op 24.11.2011, kreeg betrokkene op 13.12.2011 een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Turkije.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering voor zover zij gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving die getroffen werd nadat de noodzaak werd vastgesteld van onmiddellijke terugleiding naar de grens. In gevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving immers enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vordering is derhalve onontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is derhalve in de aangeduide mate gegrond.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn, zoals de verzoekende partij terecht betoogt in haar verzoekschrift.

Het uiterst dringend karakter van de ingestelde vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht getuigen op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Onder het kopje “2.2. *Nopens de ernstige middelen*” van zijn verzoekschrift werpt verzoeker *in fine* van zijn betoog het volgende op: “*De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“De “motivering” van de bestreden beslissing luidt als volgt

(...)

Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen

...

De bestreden beslissing is aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is enkel gebaseerd op de overweging dat verzoeker geen geldige arbeidskaart B kan voorleggen.

In de bestreden beslissing wordt echter geen rekening gehouden met feit dat dit te wijten is aan omstandigheden die totaal onafhankelijk zijn van de wil van verzoeker en waaraan verzoeker totaal geen enkele schuld heeft.

Verzoeker werd geconfronteerd met een overmachtssituatie.

Er dient trouwens te worden opgemerkt dat de werkgever de feiten die hem ten laste worden gelegd formeel betwist.

De werkgever heeft bij verzoekschrift dd. 22.12.2011 beroep aangetekend tegen de beslissing tot intrekking van de arbeidsvergunning en arbeidskaart B.

Het bestreden uitwijzingsbevel dd. 18.01.2012 is duidelijk genomen zonder grondig onderzoek van het dossier.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de arbeidskaart B die door verzoeker bekomen werd voor de werkgever REZUNI werd ingetrokken op 24.11.2011.

Uit de motivering van deze intrekkingbeslissing dd. 24.11.2011 blijkt echter overduidelijk dat verzoeker hieraan geen enkele schuld heeft.

De intrekking is immers ingegeven door het feit dat de werkgever meerdere werknemers zou tewerkgesteld hebben zonder over de vereiste arbeidsvergunning en/of geldige verblijfsvergunning te beschikken en dat de werkgever in het recente verleden reeds door de inspectie WSE gesanctioneerd werd wegens inbreuken op dezelfde wetgeving.

Het spreekt voor zich dat deze feiten, voor zover al correct, quod non, enkel de werkgever worden ten laste gelegd en niet verzoeker.

Verzoeker had immers wel de vereiste arbeidsvergunning aangevraagd en verkregen.

Dat de werkgever voor andere werknemers niet de nodige formaliteiten 7011 vervuld hebben, voor zover correct, quod non, kan verzoeker uiteraard niet worden verweten. Verzoeker wordt geconfronteerd met een overmachtssituatie waarop hij geen enkele invloed heeft.

Desbetreffend stelt de werkgever van verzoeker in zijn verzoekschrift tot hoger beroep dat hij zich verkeerd heeft laten informeren betreffende bepaalde mensen die hij in dienst wou nemen, doch dat hij geenszins te kwader trouw was en dat de samenwerking met de personen die niet over de juiste vergunningen beschikken met onmiddellijke ingang werd gestopt.

Daarnaast wordt in de intrekkingbeslissing dd. 24.11.2011 gesteld dat verzoeker zijn arbeidskaart verkreeg als vrachtwagen- en machinebestuurder / mozaïklegger en dat gelet op de bepalingen van CAO 93397 dd. 14 mei 2009, gewijzigd door CAO 104746 dd. 1 juni 2011, hij bijgevolg dient verloon te worden conform een arbeider van categorie III en dat een arbeider van categorie III wettelijk gezien een minimum uurloon van 14,3490 euro dient te ontvangen, terwijl verzoeker volgens de individuele rekeningen echter maar een uurloon ontvangt van 12,6570 euro.

Het spreekt voor zich dat verzoeker, die slechts een beperkte kennis van de Nederlandse taal heeft en arbeider is, geen kennis heeft van de specifieke regels van de toepasselijke CAO's.

Verzoeker had er dan ook geen enkel benul van dat hij ingevolge zijn arbeidscategorie gerechtigd was op een minimumuurloon van 14,3490 euro, voor zover al correct quod non certa, terwijl hij volgens de individuele rekeningen slechts een uurloon van 12,6570 euro zou verdiend hebben.

Desbetreffend dient nog te worden benadrukt dat de werkgever van verzoeker het met deze bewering niet eens is.

In zijn verzoekschrift tot hoger beroep steit de werkgever van verzoeker dat hij meende dat verzoeker tot de categorie IIA behoorde, daar chauffeurs met een laadvermogen van minder dan 18 ton hieronder ressorteren en dat hij meende dat hij verzoeker correct had ingeschaald qua loonniveau.

Het feit dat de arbeidsvergunning voor verzoeker ook geldt voor de functie van mozaïekbewerker doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker die daadwerkelijk chauffeur is cfr. categorie IIA werd ingeschaald.

Desalniettemin stelt de werkgever van verzoeker dat hij onmiddellijk om elke discussie uit te sluiten de aanpassing heeft gevraagd aan het sociaal secretariaat om verzoeker hoger in te schalen.

Het loon van verzoeker voor de maand november voldoet bijgevolg reeds aan de vereisten van CAO 93397 dd. 14.05.2009, gewijzigd door CAO 104746 dd. 01.06.2011.

Nog afgezien van het feit dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was en het volgens zijn werkgever ook niet correct is, kan terecht de vraag gesteld worden welke invloed verzoeker hierop zou hebben kunnen uitoefenen.

Verzoeker is ingevolge zijn precair statuut in een afhankelijkheidssituatie waarin hij niet in een positie staat om strikte eisen te stellen en andere arbeidsvoorwaarden af te dwingen dan degene die hem door een potentiële werkgever worden voorgelegd.

Ook de motivering in het bestreden bevel dat verzoeker nog geen arbeidskaart B bij een andere werkgever kan voorleggen, is dan ook ingegeven zonder rekening te houden met de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zit. De kansen op de arbeidsmarkt zijn voor verzoeker heel gering, zodat hij nog niet in de mogelijkheid is om binnen de korte tijdspanne tussen de intrekkingbeslissing dd.24.11.2011 en het uitwijzingsbevel dd. 28.11.2011 al ander werk aan te trekken.

mogelijkheid is om binnen de korte tijdsspanne tussen de intrekkingbeslissing dd. 24.11.2011 en het uitwijzingsbevel dd. 28.11.2011 al ander werk aan te trekken.

Hiermee werd in de bestreden beslissing eveneens ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Tevens dient te worden vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied ten aanzien van verzoeker reeds werd genomen nog voor de intrekkingbeslissing van de arbeidskaart waarop het bevel gebaseerd was, definitief was.

Hiermee werd eveneens totaal geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen met miskennen van elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij vereisten gaat stellen die nergens zijn vastgelegd en die enkel en alleen betrekking hebben op de werkgever van verzoeker (en bovendien worden betwist) en niet op verzoeker zelf.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

Minstens druist de bestreden beslissing tevens om deze reden in tegen elke redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies dd. 19.07.2009.

Er is bovendien sprake van een ernstige ongelijkheid van behandeling van dezelfde gevallen : immers, samen met verzoeker bevinden zich nog ten minste twee werknemers in identieke situatie dan verzoeker : zelfde werkgever, zelfde verblijfs- en arbeidsvergunningen en identieke beslissingen met betrekking tot deze arbeidskaarten : deze twee (ex) werknemers lopen nog vrij rond in het bezit van al hun documenten terwijl verzoeker thans dreigt uit het land gezet te worden. Dit is een manifeste ongelijke behandeling van gelijke gevallen.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding.”

4.3.2.2. De Raad verklaart het middel *prima facie* onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de “*elementaire rechten van de Mens*”, aangezien verzoeker nalaat te preciseren welke “*elementaire rechten van de Mens*” hij geschonden acht door de bestreden beslissing. Evenmin is er een uiteenzetting op welke wijze die door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Het betoog is ook niet op dergelijke wijze opgesteld dat het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaalde bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren.

Waar verzoeker de schending opwerpt van “*de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie, alsook op machtsoverschrijding*”, dient de Raad *prima facie* op te merken dat de kritiek van verzoeker ter ondersteuning van voormelde middelonderdelen niet gericht is tegen de bestreden beslissing maar tegen het in punt 1.4. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten dat reeds het voorwerp vormt van een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. Onderhavig verzoekschrift is trouwens quasi identiek als het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van het in punt 1.4. bedoelde schorsing- en annulatieberoep. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strekt er enkel toe vast te stellen dat verzoeker onder de toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Het gegeven dat de bestreden beslissing verwijst naar het in punt 1.4. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten ter ondersteuning van de beslissing tot terugleiding naar de grens die in toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt getroffen, maakt niet dat het in punt 1.4. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw aanvechtbaar wordt en met onderhavige vordering tot schorsing kan bestreden

worden. Te dezen dient verwezen te worden naar het gestelde in artikel 39/82, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Dit laat onverlet de mogelijkheid voor verzoeker om gebruik te maken van het gestelde in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, wat te dezen niet benut werd.

De Raad dient derhalve net zoals de verwerende partij te concluderen dat middelonderdelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, onontvankelijk zijn.

De door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.3.2.3. Waar verzoeker als enige aanvulling op het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van het in punt 1.4. bedoelde schorsing- en annulatieberoep nog een schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpt omdat *“twee (ex) werknemers”* die zich *“in identieke situatie”* (bevinden) dan verzoeker (...) *nog vrij rond(lopen) in het bezit van al hun documenten terwijl verzoeker thans dreigt uit het land gezet te worden*” dient de Raad *prima facie* samen met de verwerende partij op te merken dat verzoeker nalaat met met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

Derhalve is het enig middel *prima facie* voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. EKKA